

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **B. K.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 3. 2019, čj. CPR-23365-2/ČJ-2018-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2019, čj. 2 A 19/2019-45,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal k Nejvyššímu správnímu soudu blanketní kasační stížnost, jíž brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“). Tímto rozsudkem krajský soud zamítl jeho žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalované, kterým žalovaná zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 21. 6. 2018, čj. KRPA-180823-25/ČJ-2018-000022. Tím správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky v délce trvání 24 měsíců. Současně byla podle § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od nabytí právní moci vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění.

[2] Součástí blanketní kasační stížnosti byla i nijak blíže neodůvodněná žádost o přiznání odkladného účinku, toliko doplněná odkazem na § 107 a § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Nejvyšší správní soud stěžovateli usnesením ze dne 29. 7. 2019, čj. 8 Azs 213/2019-9, uložil, aby kasační stížnost ve lhůtě jednoho měsíce doplnil o důvody, pro které rozsudek městského soudu napadá, a uvedl, co navrhuje (petit). Stěžovatel výzvě soudu vyhověl a kasační stížnost ve lhůtě doplnil. V jejím doplnění nicméně již přiznání odkladného účinku výslovně nenavrhl, ani jej znovu nikterak nezmínil.

[3] Žalovaná navrhla zamítnout návrh na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel podle ní neuvedl žádné relevantní důvody, proč by mu měl být odkladný účinek kasační stížnosti přiznán.

[4] Nejvyšší správní soud s ohledem na právní jistotu stěžovatele dospěl k závěru, že je namístě o výše uvedeném návrhu rozhodnout. Shledal přitom, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nejsou splněny.

[5] Nejdříve je třeba poukázat na mimořádnou povahu odkladného účinku. Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), platí, že kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. upravující odkladný účinek žaloby se užíví přiměřeně. Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Podle citovaného ustanovení soud při rozhodování o odkladném účinku poměřuje závažnost újmy, která může vzniknout stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která může naopak vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Možná újma hrozící stěžovateli přitom musí být nepoměrně větší, a zároveň nesmí být přiznání odkladného účinku v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Vyžaduje se tedy zároveň poměrování hrozící újmy s mírou rozporu přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, k tomu, aby kasační stížnosti mohl být takový účinek přiznán, musí navrhovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32, či ze dne 23. 1. 2014, čj. 6 Ads 99/2013-11). Důvody možného vzniku újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele; ten tedy musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to dovozuje. Oproti tomu zpochybnění přiznání odkladného účinku pro rozpor s důležitým veřejným zájmem leží na žalovaném (srov. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, čj. 52 Ca/2003-144, č. 87/2004 Sb. NSS), zatímco žalobci postačí, bude-li tvrdit, že takový rozpor s důležitým veřejným zájmem nehrozí. V rámci posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku se soud nezabývá námitkami ve věci samé.

[7] Žaloba proti rozhodnutí správním o vyhoštění má odkladný účinek ze zákona (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Oproti tomu kasační stížnost v téže věci odkladný účinek nemá a Nejvyšší správní soud může rozhodnout o jeho přiznání v souladu s výše citovanými ustanoveními. Obecně lze konstatovat, že je judikatura Nejvyššího správního soudu ve vztahu k přiznávání odkladného účinku kasačním stížnostem ve věcech správního vyhoštění poměrně vstřícná (srov. usnesení ze dne 19. 11. 2014, čj. 1 Azs 160/2014-25, č. 3169/2015 Sb. NSS). V usnesení z 29. 5. 2019, čj. 8 Azs 147/2019-22, Nejvyšší správní soud nicméně zdůraznil, že dosavadní judikatura zdejšího soudu ve věcech přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže být chápána jako důvod pro automatické přiznávání odkladného účinku kdykoliv, kdy o něj stěžovatel požádá, aniž by soud ve věci zkoumal naplnění výše uvedených požadavků stanovených § 73 odst. 2 s. ř. s. (ve spojení s § 120 téhož zákona) a citovaným usnesením rozšířeného senátu.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti nepoukázal na žádné důvody, a to ani v obecné rovině, z nichž by bylo možno vznik závažné újmy v případě výkonu napadeného rozhodnutí žalované shledat. Ačkoliv je Nejvyšší správní soud v otázce přiznávání odkladného účinku v řízení o kasační stížnosti proti žalobě napadající rozhodnutí o správním vyhoštění podstatně vstřícnější,

pokračování

než je tomu ve věcech jiných, je přesto nutno trvat na splnění podmínky tvrdit (a prokázat alespoň z obsahu správního spisu), v čem může vznik vážné újmy výkonem napadeného rozhodnutí spočívat. Zároveň je nutno zdůraznit, že přestože je ve věcech správního vyhoštění hranice pro unesení tohoto břemena výrazně nižší, neboť soudu za určitých okolností postačí i poměrně obecná tvrzení, není nulová. Stěžovatel v nyní projednávané věci tedy neunesl povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy, která je nepoměrně větší, než může nepřiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. Z daného důvodu Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[9] Zbývá doplnit, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku je rozhodnutím dočasné povahy a nelze z něj jakkoli předjímat budoucí meritorní rozhodnutí o podané kasační stížnosti. Stěžovatel může rovněž o přiznání odkladného účinku znovu požádat, změní-li se skutkové okolnosti, za nichž kasační soud jeho předchozímu návrhu nevyhověl.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně 25. září 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu